

ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΕΣ

ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ ΣΕΛΛΑ

Στην κόψη μας ζωής

Θεόδωρος Γρηγοριάδης, «Δεύτερη γέννα». Νουβέλα. Εκδ. Πατάκης, σελ. 96.

Γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τη ζωή και την ψυχροσύνθεση των ανθρώπων της Βόρειας Ελλάδας - αφού κατάγεται από το Παγγαίο Καβάλας ο Θεόδωρος Γρηγοριάδης - αλλά και του ανθρώπου που ζει τη μισή ζωή του στην Αθήνα, καταπάστηκε μ' αυτό το θέμα στο τελευταίο του βιβλίο. Μια γυναίκα γύρω στα πενήντα, που έχει χάσει όμως την αρχική ορμή της για τη ζωή, έρχεται στην Αθήνα, στο σπίτι που αγόρασε για τη φοιτήτρια κόρη της.

Η νουβέλα αρχίζει σχεδόν γλυκά, για να σκληρύνει στην πορεία και να βρεθούμε στην ψυχολογική διπλή αυτής της γυναίκας, της Ρένας, που φτάνει σ' ένα άδειο και παρατημένο σπίτι, όπου παντού βρίσκονται ίχνη αυτής της νέας κοπέλας, διαρκώς την αναμένει αλλά εκείνη δεν φαίνεται πουθενά.

Στη διάρκεια των ημερών που περιμένει την κόρη της να επιστρέψει, είναι οι παραμονές των γενεθλίων της νεαρής κοπέλας, κάνει συχνά φλας μπακ στη ζωή της, στη σχέση με τον άντρα της, στα σκιρτήματα του πρώτου δικού της έρωτα, στην εντύπωση της από μια Αθήνα που αλλάζει, στην προσπάθεια να προσαρμοστεί και να γνωρίσει μια πόλη διαφορετική από αυτή που έμαθε και μεγάλωσε. «Στο ασανσέρ μπήκε μαζί μου μια γυναίκα, μένει στην ίδια πολυκατοικία. Παράδειο, στις πόλεις οι γειτόνισσες μένουν από πάνω και από κάτω σου, εγώ στην επαρχία τις είχα πάντα κατά μήκος του δρόμου, έμενα πάντοτε σε μονοκατοικίες από τότε που έφυγα από το πατρικό μου». (...) «Όταν ζούσαμε σε μικρά μέρη, προσέχαμε περισσότερο τι τρώγαμε, αγοράζαμε κατευθείαν από τους ντόπιους. Τώρα, σ' αυτά τα σούπερ μάρκετ, ξένος μπαίνει, ξένος βγαίνει. Ακόμα και τα κορίτσια στο ταμείο δεν είναι ποτέ στο ίδιο πόστο, άσε που δεν τις προσέχεις ολόκληρες, κάτι χέρια βλέπεις να χτυπάνε τα πλήκτρα, κομματιασμένες γυναίκες».

Η θερμοκρασία του βιβλίου σιγά σιγά ανεβαίνει μαζί με το ξετύλιγμα της μνήμης της και της αυτοσυνειδησίας της. Μαζί με την αποδοχή μιας τραγικής αλήθειας που στην αρχή δεν είναι διόλου φανερή, σιγά σιγά γίνεται υπαινικτική και στο τέλος έρχεται μπροστά σου σαν ένα τεράστιο κύμα. Όπως ακριβώς συνειδητοποιούμε όλοι μας τις μεγάλες ή τις μικρές αλήθειες, τις μεγάλες ή τις μικρές ψευδαισθήσεις της ζωής μας. Το λέει άλλωστε μια γυναίκα που εμφανίζεται σε δεύτερο ρόλο και ομολογεί ότι λέει ψέματα στην κόρη της μιας εργάζεται φροντιστήρας έναν κατάκοτο γέρο: «Υπάρχουν πολλά ψέματα», μου είπε. «Μερικά είναι για να επιβιώσεις και κάποια άλλα για να κάνεις ότι ζεις. Διάλεξε και πάρε». Η Ρένα στο τέλος αυτής της πολύ ευαίσθητης νουβέλας διαχύνει από πάνω της τα ψέματα, και ξαναβάζει την κόρη της στη ζωή της, μ' έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο. Έχοντας «προύπηρεσία» στις μικρές φόρμες, ο Θεόδωρος Γρηγοριάδης γράφει μια νουβέλα, χαμηλόφωνη αλλά δυνατή, που αγγίζει πολλά, σε πολύ λίγες σελίδες.